

Ο Νότης Μηταράκης στον εορτασμό του Αγίου Ισιδώρου στην Χίο

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο [Νότης Μηταράκης](#), υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου συμμετείχε στην Θεία Λειτουργία και στη λιτανεία από την Παλαιοχριστιανική Βασιλική των Αγίων Ισιδώρου και Μυρσίνης προς την Ιερά Μητρόπολη της Χίου, κατά την σημερινή εορτή του [Αγίου Ισιδώρου](#).

“Μεγάλη η γιορτή του προστάτη μας, Αγίου Ισιδώρου για το νησί μας! Η λιτανεία απο την Παλαιοχριστιανική Βασιλική των Αγίων Ισιδώρου και Μυρσίνης προς την Ιερά Μητρόπολη της Χίου ήταν μεγαλειώδης. Χρόνια πολλά σε όλους και όλες!”, έγραψε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Ο βίος του Αγίου Ισιδώρου

Ο Άγιος Ισίδωρος ήταν ναύτης του βασιλικού στόλου, στα χρόνια του αυτοκράτορα Δεκίου, και καταγόταν από την Αλεξάνδρεια.

Κάποια μέρα που η μοίρα του στόλου ήταν αγκυροβολημένη στη Χίο, καταγγέλθηκε από τον κεντυρίων Ιούλιο στο Ναύαρχο Νουμέριο ότι ο Ισίδωρος είναι χριστιανός. Ο Νουμέριος δεν άργησε να ακούσει το ίδιο και από τον ίδιο τον Ισίδωρο, όταν τον προσκάλεσε να ομολογήσει. Τότε τον έδειραν σκληρά και κατόπιν τον έριξαν στη φυλακή.

Ο πατέρας του μόλις έμαθε το γεγονός αυτό, αμέσως κίνησε για τη Χίο, πολύ στενοχωρημένος, διότι ο γιος του εγκατέλειψε την πατροπαράδοτη ειδωλολατρική θρησκεία. Όταν έφθασε στη Χίο, δε δυσκολεύτηκε να δει το γιο του. Ο Ισίδωρος, μόλις αντίκρισε τον πατέρα του, με πολλή ευλάβεια και στοργή τον ασπάσθηκε συγκινημένος. Το ίδιο έκανε και ο πατέρας του, αλλά δεν άργησε να εκφράσει και τη θλίψη του γι' αυτόν. Ο Ισίδωρος του είπε ότι μάλλον έπρεπε να χαίρεται, διότι είδε το φως που προσφέρει ο Ιησούς Χριστός. Ο πατέρας του τον παρακάλεσε θερμά να επιστρέψει στην ειδωλολατρία, αλλά ο Ισίδωρος έμεινε αμετακίνητος στην πίστη του. Τότε, οργισμένος αυτός, τον καταράστηκε και παρότρυνε το Νουμέριο να τον θανατώσει το συντομότερο. Και πράγματι, ο Ισίδωρος μετά από διάφορα βασανιστήρια αποκεφαλίσθηκε. Έτσι, επαληθεύεται ο λόγος του Κυρίου,

ότι «παραδώσει εἰς θάνατον πατὴρ τέκνον» (Ματθαίου Ι΄ 21). Δε θα εἶναι, δηλαδή, μόνο οι ξένοι ἐναντίον των ἀγωνιζομένων χριστιανῶν, ἀλλὰ και οι ἄνθρωποι του σπιτιοῦ τους. Και θα παραδώσει στο θάνατο ο ἄπιστος πατέρας το πιστό παιδί του.

Το σεπτὸ λείψανό του το ἐρίξαν σε φαράγγι, για να τον καταφάγουν τα ὄρνεα, λίγοι δε στρατιῶτες φύλαγαν ἐκεῖ, μην τυχόν ἐλθουν οι Χριστιανοὶ και παραλάβουν το σῶμα. Ὅμως, μία Χριστιανή, ὀνόματι Μυρόπη (βλέπε 2 Δεκεμβρίου), ἦλθε τη νύχτα και με την βοήθεια δύο υπηρετριῶν, την ὥρα που οι στρατιῶτες εἶχαν πέσει και ησύχαζαν, παρέλαβε το ιερὸ λείψανο, το ὁποῖο ἐνταφίασε. Την ἐπομένη, ο Νουμέριος πληροφορήθηκε ὅτι το λείψανο του Μάρτυρος εἶχε ἀρπαχθεῖ. Υπέθεσε ὅτι οι στρατιῶτες δελεάστηκαν με χρήματα και δῶρα και ἐπέτρεψαν στους Χριστιανούς να παραλάβουν το σῶμα του Αγίου. Γι' αὐτὸ τους φυλάκισε, ἐνῶ παράλληλα κυκλοφόρησε την εἶδηση ὅτι θα τους φονεύσει, αν δεν του πουν σε ποιον παρέδωσαν το λείψανο. Η Μυρόπη ἐκρίνε ὅτι θα ἦταν ἀδικο να ἐκτελεσθῶν οι στρατιῶτες. Γι' αὐτὸ παρουσιάσθηκε στον Νουμέριο και του δήλωσε την ἀλήθεια. Εκείνος ἔδωσε ἐντολή να την φυλακίσουν. Μετά το μαρτύριό της, οι Χριστιανοὶ ἔθαψαν με εὐλάβεια το λείψανο της Παρθενομάρτυρος κοντὰ στον τάφο, ὅπου προηγουμένως αὐτή εἶχε ἀποθέσει αὐτὸ του Αγίου Ισιδώρου.

Η ὑπαρξη των Λειψάνων του Αγίου Ισιδώρου στη Χίο, μαρτυρεῖται ἤδη κατὰ τον 6ο αἰῶνα μ.Χ. ἀπὸ τον ἀγιολόγο Γρηγόριο Τουρώνη. Προηγουμένως, τον 5ο αἰῶνα μ.Χ., ο Ἅγιος Μαρκιανός, Οικονόμος της Αγίας Σοφίας Κωνσταντινούπολης (βλέπε 10 Ιανουαρίου), εἶχε μεταφέρει στη Βασιλεύουσα την Κάρα και μέρος των Λειψάνων του Μάρτυρος, τα ὁποῖα κατέθεσε σε παρεκκλήσιο του Ναοῦ της Παναγίας στο Πέραν. Τα υπόλοιπα Λείψανα του Μάρτυρος ἀφαιρέθηκαν ἀπὸ την Χίο το 1125 μ.Χ., με την βοήθεια του Βενετικοῦ Στόλου, ἀπὸ τον Ἑλληνόφωνο Λατῖνο Κληρικὸ Cebrano Cebrani, με την ευκαιρία στρατιωτικῆς ἀποστολῆς στην Ἀνατολή του Δόγη Δομηνίκου Michiel. Την 1η Μαΐου 1356 μ.Χ. τα Λείψανα του Μάρτυρος κατατέθηκαν σε Παρεκκλήσιο προς τιμὴν του, μέσα στον Καθεδρικό Ναὸ του Αγίου Μάρκου.

Την 17η Σεπτεμβρίου 1626 μ.Χ. η Κάρα του Αγίου κλάπηκε ἀπὸ την Τουρκοκρατούμενη Κωνσταντινούπολη με την βοήθεια ντόπιου Χριστιανού, ο ὁποῖος πληρώθηκε ἀδρότατα ἀπὸ τις Βενετικὲς Ἀρχές. Η Κάρα ἐφθάσε στη Βενετία την 1η Μαρτίου 1627 μ.Χ. και κατατέθηκε στο Θησαυρὸ του Αγίου Μάρκου.

